

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/213/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116213028
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5116213028.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobkyne: O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Z., zastúpená splnomocneným zástupcom Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. P. XXX, XXX XX W., proti žalovanému: Y. P. nar. XX.X.XXXX, bytom W. W. X/XXXX, XXX XX Z., právne zastúpený JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom W. W. X, XXX XX G. O., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 7C/129/2016-80 zo dňa 6. marca 2017, takto:

r o z h o d o l :

Krajský súd rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
O výške náhrady trov odvolacieho konania r o z h o d n e súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konania končí a samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi nepriznal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka citované v rozsudku súdu prvej inštancie a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy, ktorú uzatvorila so žalovaným, na základe ňou uvádzaných skutkových dôvodov a s poukazom na ust. § 39 Obč. zák., čím zároveň vymedzila i predmet sporu.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 13.09.2006 uzatvorili žalovaná so žalovaným a ďalším účastníkom H. W. zmluvu nazvanú Darovacia zmluva so zriadením vecného bremena, v ktorej žalobkyňa vystupovala ako darkyňa a zároveň oprávnená z vecného bremena, žalovaný ako obdarovaný a H. W. ako oprávnený z vecného bremena. V čl. I., II., III. predmetnej zmluvy je vymedzený predmet daru, vyjadrená vôľa žalobkyne ako darkyne previesť predmet daru - označený byt, na žalovaného ako obdarovaného a vyjadrená vôľa žalovaného ako obdarovaného, že tento dar prijíma. V čl. IV. sa zmluvné strany, teda žalobkyňa, žalovaný a H. W. dohodli na zriadení vecného bremena v prospech žalobkyne a H. W. spočívajúcom v práve ich bezplatného doživotného bývania a užívania predmetného bytu ako aj v práve na ich doopatovanie a poskytnutie potrebnej pomoci v starobe, chorobe a iných závažných prípadoch. Z predloženej zmluvy nemal súd žiadne pochybnosti o tom, čo bolo vôľou zmluvných strán. Táto je v zmluve vyjadrená určite a zrozumiteľne. Žalobkyňa určito a zrozumiteľne prejavila vôľu darovať a previesť na žalovaného predmetný byt a žalovaný rovnakým spôsobom prejavil vôľu tento dar prijať a nadobudnúť byt. Takto v zmluve vyjadrená vôľa konajúcich osôb nie v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového písomného vyjadrenia tohto úkonu. Súd zároveň poukazuje na to, že výklad vôle je možné

urobiť len za predpokladu, že tvrdenie vôle nie je v rozpore s jednoznačným jazykovým prejavom. Ak je obsah právneho úkonu zaznamenaný písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že vôľou daryne bolo darovať byt s podmienkou zriadenia vecného bremena a ani to, že by záväzok obdarovaného, ku ktorému sa v zmluve zaviazal bol poskytnutý ako odplata za plnenie darcu, teda zo zmluvy nevyplýva, že by ich záväzky boli vzájomne podmienené. Súd dospel k záveru, že v danom prípade právne úkony zmluvných strán, ktoré boli predmetom zmluvy, ktoré boli vyjadrené na jednej listine, sú od seba navzájom oddeliteľné a každý z týchto právnych úkonov je spôsobilý samostatnej existencie. Dohodu o zriadení vecného bremena bolo možné od tejto darovacej zmluvy oddeliť, pretože z nej nevyplývala žiadna podmienenosť vo vzťahu k darovacej zmluve. Z obsahu tejto dohody nevyplýva, že by si zmluvné strany vzájomne dohadovali nejaké protiplnenia odplatného charakteru. Nemožno z nej vyvodiť, že by sa žalovaný zaviazal k plneniam tak, ako ich uvádzala žalobkyňa vo svojej žalobe. Tieto jej tvrdenia sú v rozpore s jazykovým prejavom v zmluve, tak ako bol vyjadrený v čl. IV. Výkladom podľa ust. § 35 ods. 2 OZ nemožno urobený prejav vôle dopĺňovať, meniť či dokonca nahrádzať. To, že obidve zmluvy sú uvedené v jednej listine, neznamená ich neoddeliteľnosť a jedna listina v sebe môže obsahovať viaceré právne úkony alebo viaceré zmluvy. Súd vychádzal aj z toho, že musí skúmať zmluvu tak, aby sa zachoval princíp právnej istoty a prednosť platnosti zmluvy pred jej neplatnosťou a vzhľadom na celý priebeh tohto konania, ako aj jemu predchádzajúce konania, keď žalobkyňa predmetnú darovaciu zmluvu uzatvorila v roku 2006 a prvýkrát namietala jej neplatnosť podaním totožnej žaloby v roku 2012 (po šiestich rokoch od jej uzatvorenia), neskôr v roku 2013 a 2015, kedy už preukázateľne trpela stratou pamäti, čo vplynulo aj z jej výsluchu v konaní 25C/340/2013, aj z výsluchu vypočutých svedkov a čo bolo úplne zreteľné, aj pri jej výsluchu pri predbežnom prerokovaní sporu v predmetnom konaní, už ani nebolo možné prihliadať na jej vyjadrenia, ktoré boli zmätočné, keď v roku 2013 ešte uvádzala, že chce aby byt zostal žalovanému. Potom opätovne v roku 2015 podala totožnú žalobu, ktorú zobrala späť, z čoho vyplýva, že žalobkyňa nie úplne dostatočne chápala predmet tohto konania. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nebola pozbavená spôsobilosti na právne úkony, udelila plnú moc splnomocnenému zástupcovi, ktorý ju zastupoval, súd vec meritórne prejednal. Aj z výsluchu vypočutých svedkýň v konaní sp. zn. 25C 340/2013, ktorých výpovede súd oboznamoval vyplýva, že v roku 2006 sa žalobkyňa sama slobodne, z vlastnej vôle rozhodla s predmetom svojho vlastníctva naložiť, keď v tomto období, tak ako uvádzali aj svedkovia žalobkyňa nemala pamäťové problémy, problémy s vyjadrovaním, žeby jej mentálne schopnosti boli obmedzené, teda využila svoje právo, ktoré jej vyplývalo z vlastníckeho práva k predmetnému bytu, teda právo nakladať s predmetom svojho vlastníctva podľa § 123 Obč. zákonníka a to, že sa rozhodla darovaním previesť svoj byt na žalovaného bola jej slobodná vôľa, čo potvrdili aj vypočutí svedkovia, ktorí uvádzali, že sa takto rozhodla preto, že jej vnuk - žalovaný sa o ňu staral, s ňou býval a chcela ho takto obdarovať. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by si strany uvedené v zmluve svojimi vzájomnými plneniami chceli dohodnúť nejakú odplatu. Článok IV. zmluvy, v ktorom sa strany dohodli na zriadení vecného bremena vymedzuje toto vecné bremeno ako právo bezplatného doživotného bývania a užívania a právo na doopatovanie a poskytovanie potrebnej pomoci v chorobe a starobe oprávnených z vecného bremena a teda nevyplýva z neho žiadna odplatnosť. Súdna prax v priebehu niekoľkých predchádzajúcich rokov viackrát vyslovila, že v takýchto prípadoch ide o zmiešaný typ darovacej zmluvy a za dar sa vo všeobecnosti považuje aj dobrovoľné zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na základe zmluvy. Tak ako súd už uviedol vyššie, v danom prípade však bolo možné tieto právne úkony od seba oddeliť a posudzovať ich samostatne, potom aj v prípade posudzovania zmluvy o zriadení vecného bremena v otázke jej odplatnosti alebo bezodplatnosti, prípadne jej (ne)platnosti táto okolnosť nespôsobuje neplatnosť darovacej zmluvy. Judikát, na ktorý poukazovala žalobkyňa vychádza z iných skutkových okolností. V danom prípade z obsahu čl. IV. predmetnej zmluvy majetkovú hodnotu nie je možné vyvodiť a taktiež nie nepodstatná je aj tá skutočnosť, že vecné bremeno sa zriaďovalo nielen v prospech žalobkyne, ale aj v prospech ďalšej osoby H. W., u ktorého o vzájomné plnenie vôbec nemohlo ísť a z čoho ani nevyplýva žiadna podmienenosť uvedeného právneho úkonu vo vzťahu k darovacej zmluve.

Darovacia zmluva zo dňa 13.09.2006 uzatvorená medzi zmluvnými stranami v nej označenými je perfektným a platným písomným právny úkonom, jej obsah je jasný, určitý a zrozumiteľný. Nebola uzatvorená v rozpore so zákonom. Dohodu o zriadení vecného bremena bolo možné od tejto darovacej zmluvy oddeliť, pretože z nej nevyplývala žiadna podmienenosť vo vzťahu k darovacej zmluve. Ani z obsahu tejto dohody nevyplýva, žeby si zmluvné strany vzájomne dohadovali nejaké protiplnenia odplatného charakteru.

Na základe vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania proti

neúspešnému žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa výslovne nároku na náhradu trov konania vzdal, súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobe vyhovie, alebo zrušíť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má za to, že rozhodnutie súdu o tom, že darovacia zmluva je platný právny úkon, predstavuje nesprávne právne posúdenie veci na strane súdu. Darovacia zmluva má povahu typickej tzv. zaopatrovacej darovacej zmluvy, kedy z tejto (z jej povahy, charakteru a konštrukcie) jednoznačne vyplýva, že protihodnotu k bezodplatnému prevodu vlastníckeho práva k bytu zo strany žalobkyne na žalovaného predstavujú povinnosti žalovaného voči žalobkyni v zmysle čl. IV. darovacej zmluvy, vzťahujúce sa z vecného bremena. Právne úkony darovania bytu a vecného bremena sú vzájomne podmienené, kedy nie je možné od seba oddeliť časť darovacej zmluvy obsahujúcej zmluvné dojednanie o darovaní bytu a časť darovacej zmluvy obsahujúcej dojednanie o bezodplatnosti doživotného bývania a užívania bytu, a najmä doopatrovanie a poskytovanie potrebnej pomoci v starobe, chorobe a iných závažných prípadoch. Darovaciu zmluvu je potrebné chápať ako jeden neoddeliteľný celok, z čoho vyplýva, že ak viaceré zmluvy (úkony) obsiahnuté v jednej listine tvoria jeden neoddeliteľný celok, tak neplatnosť jednej/jedného z nich spôsobuje neplatnosť aj druhej zmluvy/úkonu. Bolo by nelogické uvádzať do darovacej zmluvy povinnosti žalovaného voči žalobkyni na jej doopatrovanie a poskytovanie potrebnej pomoci v starobe, chorobe a iných závažných prípadoch, ak by tieto neboli právne podmienené, nepredstavovali majetkové protiplnenie bezplatným prevodom vlastníckeho práva k bytu - uvedené by tak nemalo zmysel, nakoľko tieto povinnosti nemajú povahu vecného bremena a žiadnym spôsobom neobmedzujú žalovaného ako súčasného vlastníka bytu s výkonom jeho vlastníckych práv. Tieto povinnosti žalovaného sú v darovacej zmluve uvedené práve ako protihodnota za získanie bezodplatného vlastníckeho práva k bytu zo strany žalobkyne, ktoré má žalovaný voči žalobkyni plniť. Tieto nie sú spôsobilé samostatnej existencie - nie je vylúčené, aby darovacia zmluva obsahovala aj iný typ zmluvy, resp. iné druhy právnych úkonov (v tomto prípade zmluvu o zriadení vecného bremena, resp. povinnosti obsiahnuté v tejto zmluve), avšak je potrebné skúmať, či ide o úkony navzájom oddeliteľné a spôsobilé samostatnej existencie, alebo túto treba chápať ako jeden celok. V uvedenom prípade jednoznačne vyplýva neoddeliteľnosť právnych úkonov. Darovacia zmluva je z pohľadu darcu nevýhodná, lebo predstavuje stratu majetkových pomerov na strane darcu voči darovanému bez protiplnenia. Ak by sporové strany mali záujem na bezodplatnosti darovania bytu v zmysle darovacej zmluvy, tak by do tejto logicky nemali dôvod uvádzať v čl. IV. povinnosti žalovaného voči žalobkyni spočívajúce v jej doopatrovaní a poskytovaní potrebnej pomoci v starobe, chorobe a iných závažných prípadoch. Darovacia zmluva nie je bezodplatná, čo je v rozpore so základným účelom a zákonným pojmovým znakom darovania v zmysle zákona, nakoľko obsahuje nesporne právnu povinnosť (záväzky) majetkovej povahy na strane žalovaného ako obdarovaného voči žalobkyni ako daryni poskytnúť oproti daru majetkovú hodnotu, t.j. hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch vo forme: strpenia bezodplatného doživotného bývania a užívania bytu zo strany žalobkyne, nakoľko na základe uvedeného tak vyplýva záväzok na strane žalovaného hradiť všetky náklady spojené s užívaním bytu, jeho opravami a údržbou. Ide o majetkové hodnoty vyjadriteľné v peniazoch a predstavujúce mieru odplatnosti za darovanie bytu. Povinnosti doopatrovania a poskytovanie potrebnej pomoci v starobe, chorobe a iných závažných prípadoch v prospech žalobkyne, napr. strata času žalovaného na zárobku vynaložené náklady z dôvodu odvozu, resp. sprevádzania žalobkyne k lekárovi v prípade choroby, opatrovanie žalobkyne, s ktorými sú spojené náklady na strane žalovaného majetkovej povahy vyjadriteľnej v peniazoch a predstavujúcej mieru odplatnosti za darovanie bytu. Bezplatnosť darovacej zmluvy je splnená vtedy, ak obdarovanému nevzniká nijaká právna povinnosť poskytnúť za dar majetkovú hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch. Táto zákonná podmienka však v darovacej zmluve absentuje. Záväzky žalovaného voči žalobkyni uvedené v zmysle čl. IV. darovacej zmluvy majú jednoznačne majetkovú povahu, t.j. hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch, jednoznačne predstavujú formu protiplnenia. Na základe uvedených skutočností vyplýva, že darovacia zmluva nie je bezodplatná a nedošlo tak k naplneniu zákonných podmienok stanovených pre jej platnosť v zmysle § 628 ods. 1 OZ, a preto darovacia zmluva s uvedeným obsahom je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ, nakoľko svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. Z dôvodu absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy nenastali jej účinky a prevod vlastníckeho práva k bytu na žalovaného je neplatný a neúčinný, výlučným vlastníkom bytu je v súčasnosti stále žalobkyňa.

Žalobkyňa preukázateľne je napriek svojmu veku a zdravotnému stavu dostatočne si vedomá toho, čoho sa domáha v súdnom konaní a čo chce tým dosiahnuť. Pri predbežnom prejednaní sporu bola zmätená príliš odbornými a pre ňu nejasnými, nezrozumiteľnými otázkami súdu na jej osobu, ktoré neboli kladené s ohľadom na vek a zdravotný stav žalobkyne, z čoho práve pramenili niekedy nezrozumiteľné, resp. zmätočné odpovede žalobkyne. V tejto súvislosti poukázala na konanie vedené pod sp. zn. 25C/340/2015 a výsluch svedkov p. P. a p. J.. Uviedla, že dobré vzťahy medzi sporovými stranami ešte neznamenajú, aby žalobkyňa z uvedeného titulu chcela previesť byt darovaním na žalovaného.

3. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie podal písomné vyjadrenie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje odvolanie žalobkyne z vecnej stránky za plne nedôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, netrpí žiadnymi vadami a plne sa s ním stotožňuje. Okresný súd relevantným spôsobom detailne vysvetlil dôvody svojho meritórneho rozhodnutia a jeho skutkové, ako aj právne závery z vykonaného dokazovania sú správne. Odvolanie pozostáva z absolútne špekulatívnych tvrdení a úvah.

Interpretácia darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zástupcom žalobkyne je plne nesprávna. Doživotné právo bývania a právo doopatrovania je v praxi bežnou formou vecného bremena. Tvrdenie, že má ísť o určitú formu odplatnosti je neobhájiteľné. Zástupca žalobkyne síce predložil judikát - rozsudok Najvyššieho súdu SR, ktorý sa však na daný prípad nevzťahuje. Ide o úplne iný skutkový stav a úplne iný obsah a znenie zmluvy ako v tomto prípade. V judikovanom prípade išlo o darovaciu zaopatrovaciu zmluvu s rôznymi detailnými plneniami obdarovaného - činnosťami a pôžitkami. Plnenia z darovacej zaopatrovacej zmluvy tak neboli navzájom oddeliteľné a išlo o podmienené darovanie s poskytnutím viacerých detailným protiplnením.

V tomto prípade však nešlo o darovaciu zaopatrovaciu zmluvu, ale o darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena v prospech dvoch oprávnených - žalobkyne a p. H. W.. P. H. W. nebol pritom darcom bytu a neposkytol mu žiadne vecné či iné plnenie. Je zrejmé, že darovanie bytu a zriadenie vecného bremena tak nebolo a ani nemohlo byť podmienené a obe zmluvy sú samostatné a oddeliteľné. Ide o úplne iný skutkový a právny stav ako v judikovanom prípade. V tejto súvislosti poukázal na znenie judikátu 3Cdo/302/2009 s poukazom na to, že v predmetnom prípade išlo o zriadenie vecného bremena v prospech dvoch osôb.

Zmätočnosť žaloby možno vidieť i v tom, že žalobkyňa sa síce domáha určenia vlastníckeho práva k bytu, pričom sa však vôbec v petite nedomáha riešenia otázky zápisu vecného bremena doposiaľ zavkladovaného v katastri v jej prospech. Vlastníkovi pritom nikdy nemôže prislúchať vecné bremeno, nakoľko vecné bremeno je vecné právo k cudzej veci.

Žaloba bola de facto iniciovaná synom žalobkyne. Žalobkyňa má aktuálne značné problémy s pamäťou a trpí Alzheimerovou chorobou, je ovplyvniteľná okolím, najmä nie je orientovaná v priestore a čase, čo sa prejavilo aj pri jej výpovedi na predbežnom prejednaní sporu. Podľa jeho názoru v súčasnosti nie je spôsobilá sa vyjadrovať k otázke uzavretia zmluvy. Aktuálne tvrdenia žalobkyne sú pritom protichodné s jej vyjadreniami v iných konaniach, ktoré boli na základe späťvzatí žalôb zastavené.

4. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

9. S rozhodnutím prvostupňového súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

10. Aj odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu a napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že v predmetnom konaní sa jednalo o preskúmanie právnych úkonom zmluvných strán, ktoré boli predmetom zmluvy, ktoré boli vyjadrené na jednej listine a sú od seba navzájom oddeliteľné. Každý z týchto právnych úkonom je spôsobilý samostatnej existencie, to znamená, že predmetom preskúmania nebola zaopatrovacia darovacia zmluva, ale predmetom preskúmania bola darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena. Okrem toho zmluva o zriadení vecného bremena bola zriadená v prospech dvoch osôb, a to v prospech žalobkyne, ako aj H. W.. Odvolací súd má teda za to, že dohodu o zriadení vecného bremena je možné oddeliť od darovacej zmluvy, pretože z uvedenej dohody nevyplýva žiadna podmienenosť vo vzťahu k darovacej zmluve. Odvolací súd má taktiež za to, že sa pri uvedených zmluvách nejedná o protiplnenie odplatného charakteru. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o zmatečnosť vo vyjadreniach žalobkyne.

11. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

12. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, a preto odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V zmysle ust. § 262 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súdu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)